

Ministeriet
for Ligestilling
og Kirke

Folketingets udvalgssekretariat (udvalg@ft.dk)
Christiansborg
1240 København K

Ligestillingsudvalget har i brev af 18. januar 2013 stillet mig følgende spørgsmål 24 alm. del, efter ønske fra Fatma Øtkem (V) som jeg hermed skal besvare.

Frederiksholms Kanal 21
1220 København K
www.lige.dk

Telefon 2268 8565
E-post lige@lige.dk

Spørgsmål 24

"Er der efter ministerens vurdering mulighed for, indenfor rammerne af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og Danmarks øvrige forpligtelser i forhold til konventionerne mv., at indføre en de minimis non curat lex bestemmelse i ligestillingsloven, således at Ligebehandlingsnævnet får adgang til at undlade at behandle visse type sager f.eks. med henvisning til at 1) ressourcerne anvendes bedre på andre sager, 2) sager der skader nævnets anseelse og 3) sager af en karakter, som man ikke kan forestille sig anlagt direkte ved domstolene grundet bl.a. manglende retlig interesse?"

Ministeren

Dato: 13. februar 2013
J.nr. 2013 – 93

Svar:

Ligestillingsloven implementerer Rådets direktiv 2004/113/EF. Der er ikke adgang til at indføre en de minimis non curat lex bestemmelse inden for rammerne af det pågældende EU-direktiv.

Der er ikke i ligestillingsloven bestemmelser om Ligebehandlingsnævnets virksomhed udover en henvisning til, at nævnet behandler klager over forskelsbehandling. Ligebehandlingsnævnets virksomhed reguleres efter lov om ligebehandlingsnævnet, som hører under beskæftigelsesministerens ressort. Jeg har derfor indhentet følgende bidrag fra beskæftigelsesministeren, som jeg kan henholde mig til:

"Der er ikke nogen internationale krav om, at der skal etableres administrative klagenævn til behandling af sager om forskelsbehandling. Etableringen af Ligebehandlingsnævnet var således en national beslutning, som alle partier i Folketinget, bortset fra DF, sluttede op om.

Nævnets fornemteste opgave er at sikre, at personer, der bliver forskelsbehandlet, kan få oprejsning. Som beskæftigelsesminister har jeg imidlertid ikke kunnet undgå at lægge mærke til, at nogen af de sager, som Ligebehandlingsnævnet har beskæftiget sig med, har fået folk til at trække på smilebåndene. Og jeg har da også tænkt, at der må være andre sager, som er mere relevante at bruge tid og penge på.

Nævnet træffer, som bekendt, afgørelse efter den gældende lovgivning om forskelsbehandling, og en del af denne lovgivning bygger på EU-regler.

Jeg er dog enig i, at det skal undersøges, hvorvidt det er muligt at give nævnet nogle redskaber, som gør det muligt for nævnet at prioritere, hvilke sager det giver bedst mening at behandle. Jeg har derfor bedt mine embedsmænd undersøge mulighederne herfor.”

Side 2

Manu Sareen